

„Anyám mesélte: a vonat tetején utaztunk, a varrógépet a hátamon hoztam, úgy kellett eljönni azonnal Farnadról (1156-ban Furnod néven említik először. Neve a régi magyar Forna személynévből származik, a barsi várispánsághoz tartozott. Egy 1283-as oklevélben Furnad alakban szerepel, 1848-ig az esztergomi érsekség birtoka volt. 1910-ben 2082, többségben magyar lakosa volt, jelentős szlovák kisebbséggel. A trianoni békeszerződésig Esztergom vármegye Párkányi járásához tartozott.)

Onnan vitték el Bródy Jenőt a koncentrációs táborba zsidó származása miatt korábban, aki apám sógora volt, eredeti szakmája bádogos, Brassói származású volt, de sajnos odaveszett, soha nem látták viszont , Nagyon jó ember, és jó szakember volt,akiról csak pozitív emlékeket őriz a család.Néhány fénykép, s egy pogácsaszaggató a tárgyi emlék Róla. Farnadon akik merték, segítették azzal, hogy munkát adtak neki a. Ez is tény. Talán ezzel a pár sorral is emlékszem rá, és segítek őrizni az emlékeét.

Anyámnak és nagymamámnak a Benes dekrétum miatt kellett a vagon tetején azonnal eljönni, amit kézben tudtak, csak azt hozhatták magukkal. A varrógép állványa még nekem megvan.

Muszály volt leírnom.

Sok sikert kívánok áldásos munkájukhoz!

Nagyon meglepődtem és meghatódtam levele olvasásának hatására, és újabb emlék tört fel bennem, melyet anyukám mesélt. Akkor Ő mint fiatalasszony került Farnadra szeretett anyósához, akit Farnadon Bánovszkyné asszonynak hívtak, de a család, a nagypapát, bár nem édesapjuk volt, Tatikának hívta. Édesapám a fronton volt ekkor, és orosz fogság után, és mert "szerencséjére" ahogyan Ő mesélte nekem, nem volt egy foga sem, az utolsó átrakó helyen- valahol Románia területéről-1946-ban tért haza Budapestre.

Anyukám így szeretett Tatikával, Jenő sógórral és Apukám imádott nővérével, Juci nénivel /akire én is emlékszem/ éltek együtt. Anyukám nagyon jó varrónő volt, az idősebbek tán még emlékeznek is rá.

Nos, azt a bizonyos sárga csillagot, amikor "kötelezővé tették" anyukám varrta meg és fel Jenő bácsi kabátjára, és a maga 20 éves naivitásával kérdezte, hogy ez miért kell? A családban együtt lakó, akkor 10 éves körüli unokabátyám, könyörgött anyukámnak, hogy varrjon neki is sárga csillagot, mert ő is hordani akarja. S akkor Jenő bácsi mondta neki, hogy örülj neki kicsi jiu, hogy nem kell ezt viselned, majd egyszer megérted. Ma már mindketten az égi mezőkön beszélnek meg a történeteket.

Unokabátyám sok 10 év múlva is sírva mesélte el, hogyan kísérte Jenő bácsit a kukoricásban , párhuzamosan a menettel, amikor elhurcolták a falu zsidó lakosait,és Jenő Bácsi a szemével tudott csak neki inteni, hogy menjen haza, a szemével akkor Ő már tudta, hogy mindörökre búcsúzik.

Nos, a fenti történeteket anyukámtól testvéreimmel én, majd gyermekeim is hallották, megőrzik, és továbbadják gyermekeiknek.

Ugyanígy a Nagymamájuk és Dédijük kalandos utazását a vagon tetőn, anyukám arcának kormozását, nehogy áldozatává válják a kiéhezett katonáknak.

A történelem, az igazság tehát tovább él, noha az évek múlnak, az igazságot eltiporni nem lehet.

Így marad az igazság életben, pedig az iskolában nekem sem ezt tanították, de sokan tudtuk , de azt is, hogy hallgatni kell róla.

Ideje valóban hangosan kimonani a fájdalmakat, és megemlékezni minden erőszak által elpusztított emberről, legyen az bármely nemzet, vallás, etnikum tagja.

Édesapámtól azt tanultam, és gyermekeimnek is ezt adtam át, hogy a világon két fajta ember van mindentől függetlenül: jó és rossz. És a jó embereket tiszteljük és becsüljük.

Én 1969-ben jártam először DDR-ben, találkoztam jó és rossz emberekkel, és Magyarországon is van nagyon sok jó, de sajnos rossz ember is, mint az egész világon. Az egész világon szükséges van a BÉKÉRE, a jó emberek diadalára.

Ehhez hozzájárul áldásos tevékenységük, mert a felvilágosítással, a tudással, az információval a sötét erőket le tudjuk győzni.

Munkájukhoz nagyon jó erőt, egészséget, békességet és sok sikert kívánok, és amennyiben ehhez hozzájárulnak szerény soraim, annak csak örülni tudok, és természetesen hozzájárulok a közléshez.

Üdvözlettel és tisztelettel:

Takács Ágnes